

L'ESTIU AL POBLE

Els llocs on estiuejàvem a la nostra infantesa tenien una màgia especial, que no es pot explicar del tot, com si el temps fos infinit i tot fos possible. Els dies començaven amb el sol que es colava per la finestra tenyint els llençols d'una llum daurada i acollidora, i acabaven amb les estrelles en un cel fosc, sense gens de pressa per anar a dormir.

Els camps es convertien en una font d'imaginació on imaginàvem moltes aventures, els rierols eren refugis secrets per evadir-se de la calor i ens crèiem que les bicicletes eren cavalls que galopaven sense parar pels camins polsegosos. L'aire estava ple d'olor de terra seca i fruita madura. Recordo com la síndria, tan dolça, que em preparava l'àvia per berenar deixaven un regalim que baixava per la mà fins a la punta dels dits.

Hi havia els crits d'alegria que ressonaven a la piscina municipal quan l'aigua freda tocava la nostra lleugera pell bronzejada. Les tardes eren pesades, amb interminables jocs de taula i històries buscant l'ombra sota les moreres.

Quan arribava el vespre, amb aquell aire fresc que ens donava un respir de la calor, els carrers s'omplien de gent i rialles fins que l'àvia cridava "És hora de sopar!". I després de menjar potser et donaven permís per quedar amb els amics, només per estirar-te a la plaça i mirar les estrelles.

Els estius de la infantesa eren una manera de viure lliures. Tot era simple.

PSEUDÒNIM: Sia